

תַּחֲרָה אֶפְרָה

אָדוֹן עֶפְכָּיִשׁ מְשַׁתְּלֵשׁל מְקוֹרָה . . .

טוֹנָה וְטוֹנָה לוֹ וּלְיוֹן תַּחֲרָה . . .

טוֹנָה וְטוֹנָה וְאֵינּוּ מִתְעַצֵּל
תַּחֲרָה אֶפְרָה כְּצַבֵּעַ הַצֵּל.

אֶפְרָ הַנִּילוֹן, לֹא צָחוּר, לֹא כָחַל,
אֵה

זֶה מָה שְׁמֵר עֶפְכָּיִשׁ . . . יְכַל!

תַּחֲרָה אֶפְרָה

אולי מוטב היה להשאיר מטפורה מקסימה זו כמו שהיא ולאפשר לכל אחד לפרשה כלבבו. בכל זאת ניתן מעט רמזים ודרכי הפעלה.

במהלך החיים אנו מרבים לשפוט לפי התוצר הסופי ולא רק לפי הכוונה והפעלת המאמצים. המסר של חשיבות ההשקעה והמאמץ, שרווח יותר אצל מחנכים לילדים צעירים, לא משכנע בדרך כלל. מהר מאד הילדים לומדים שחשוב דווקא להצניע את המאמץ ולהשתבח בתוצר סופי מוצלח שהושג כאילו בלי מאמץ. אבל, בכל זאת, חשוב להעביר את המסר שיש לקבל את הילד כמו שהוא. להעריכו לא רק לפי איכות התוצר, אלא גם לפי ההשקעה והמאמץ.

מובן, שניתן להישאר במישור הקונקרטי, המיידי ולדון בעכבישים, טוויה, ומעמדו של העכביש במסורת היהודית (ראה ביאליק, העכביש והמערה). אך אפשר גם לבקש מהילדים דוגמאות נוספות למוצרים שאינם נוצצים ומלוטשים אבל הם פרי של עבודה מסורה ושקדנות.